

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI KADENCJA**

Warszawa, dnia 24 maja 2007 r.

Druk nr 459

**SPRAWOZDANIE
KOMISJI PRAW CZŁOWIEKA I PRAWORZĄDNOŚCI**

**w sprawie wyboru członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej
– Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu**

Komisja Praw Człowieka i Praworządności na posiedzeniu w dniu 24 maja 2007 r., na podstawie art. 94 ust. 4 Regulaminu Senatu, opiniowała skierowane przez Marszałka Senatu wnioski dotyczące wyboru kandydatów zgłoszonych do składu Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Komisja rozpatrzyła wnioski w sprawie:

- Benedykta Czumy
- Teofila Wojciechowskiego

i stwierdziła, że zostały one złożone w prawidłowym trybie.

Wszyscy zgłoszeni kandydaci zostali zaopiniowani pozytywnie.

Przewodniczący Komisji
Praw Człowieka i Praworządności
(-) Zbigniew Romaszewski

Kandydaci na członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

Benedykt Czuma – zgłoszony przez senatorów: Franciszka Adamczyka, Przemysława Berenta, Stefana Niesiołowskiego, Andrzeja Persona, Marka Rockiego, Mariusza Witczaka i Edmunda Wittbrodta.

Urodził się 27 stycznia 1941 roku w Niepołomicach k/Krakowa. W 1966 roku ukończył wyższe studia na Wydziale Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Warszawskiej. W zawodzie pracował do 1990 roku najpierw w Łódzkiej Fabryce Zegarów, a następnie – po kilkuletniej przerwie, spowodowanej uwięzieniem – w Zakładzie Doświadczalnym Techniki Medycznej w Łodzi.

W czasie studiów działał w Duszpasterstwie Akademickim oraz uczestniczył w obozach przez nie organizowanych. Od 1965 roku wraz z bratem Andrzejem, Stefanem Niesiołowskim oraz innymi zorganizował tajną organizację niepodległościową znaną później jako RUCH. Współuczestniczył w jej kierowaniu. Uczestniczył we wszystkich zjazdach i był współautorem deklaracji programowej „Mijają lata...”. 20 czerwca 1970 roku został aresztowany i osądzony w procesie przywódców RUCHU (1971 r.). Następnie skazany na 6 lat więzienia za „czynienie przygotowań do obalenia ustroju przemocą”.

Od marca 1977 roku zaangażowany był w tworzenie Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (wcześniej Nurt Niepodległościowy). W swoim mieszkaniu prowadził jawny Punkt Konsultacyjno – Informacyjny (nieprzerwanie do czasu rozwoju „Solidarności”) dla osób zainteresowanych działalnością ROPCiO oraz pokrzywdzonych przez władze. Od jesieni 1977 roku prowadził również w swoim mieszkaniu Klub Swobodnej Dyskusji.

Od 1 września 1980 roku na prośbę zawiązującego się Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego („Solidarności”) zorganizował zespół doradców, wchodząc w jego skład oraz będąc współorganizatorem tworzącego się NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej. Był współzałożycielem i później redaktorem naczelnym tygodnika „Solidarność Ziemi Łódzkiej” – organu prasowego początkowo MZK, a następnie (do stanu wojennego) Zarządu Regionalnego NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej. W maju 1981 roku został wybrany do Zarządu Regionalnego NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej. Był również delegatem Regionu na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” jesienią 1981 r.

Internowany 13 grudnia 1981 roku, przebywał kolejno w Łęczycy i Łowiczu. Zwolniony został ze względów zdrowotnych w lipcu 1982 r. W stanie wojennym prowadził tajną działalność związkową w swoim zakładzie. Uczestniczył również w pracach działającego w konspiracji Zarządu Regionalnego. Od 1988 roku uczestniczył w odbudowie jawnych struktur Związku, pracując w komisji, która przygotowała i przeprowadziła w 1989 roku wybory w regionie Łódzkim, dokonując scalenia skłóconych struktur związkowych.

W latach 1990-1994 pracował w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi na stanowisku dyrektora Wydziału Ogólnego. Wśród jego kompetencji było m.in. kierowanie Gabinetem Wojewody, polityka kadrowa Urzędu Wojewódzkiego oraz obsługa administracyjna Urzędu. W polityce kadrowej dokonał radykalnej przebudowy, wymieniając prawie całe kierownictwo wydziałów oraz większość kadry urzędniczej.

Odbył szkolenie (Urząd Rady Ministrów) przeprowadzone przez pracowników naukowych Stanowego Uniwersytetu Connecticut USA, dotyczące przekształcania administracji w warunkach dużych przemian systemowych. Ponadto pozytywnie zdał egzamin dla kandydatów na członków Rad Nadzorczych Spółek Skarbu Państwa (dyplom Ministerstwa Skarbu Państwa).

W latach 1995-1996 prowadził własną działalność gospodarczą. W 1997 r. pracował w likwidowanym Przedsiębiorstwie Robót Wiertniczych na stanowisku kierownika bazy. W latach 1998-2000 pełnił zarząd komisaryczny upadającego ŁPHAT „ELMET”. Do czasu prywatyzacji, mimo pogarszającej się kondycji przedsiębiorstwa wskutek ogromnej konkurencji w tej branży handlowej i psującej się koniunktury gospodarczej, udało mu się utrzymać płynność finansową firmy do chwili prywatyzacji, z zagwarantowaniem dobrych warunków dalszej pracy dla wszystkich pracowników.

Instytut Pamięci Narodowej nadał mu status, potwierdzony zaświadczeniem, pokrzywdzonego w rozumieniu art. 6 ustawy o IPN (zaświadczenie nr 24/22 z 13 czerwca 2002 roku). Od tamtego czasu otrzymuje on dość systematycznie odtajniane przez IPN dokumenty na swój temat. Ponadto jest on na bieżąco ze wszystkimi publikacjami opracowywanymi i wydawanymi przez IPN oraz z innymi dokumentami z archiwów IPN.

W 1989 roku był współzałożycielem Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego, a następnie po wewnętrznym kryzysie w stronnictwie współorganizatorem Przymierza Prawicy. Od dłuższego czasu jest bezpartyjny.

1 lutego 2006 roku przeszedł na emeryturę. Jest ojcem pięciorga dzieci.

Benedykt Czuma posiada niewątpliwie wiedzę przydatną w pracach Instytutu Pamięci Narodowej. Poprzez wieloletnią aktywną działalność w opozycji w okresie PRL „poznał” doskonale metody pracy organów bezpieczeństwa ówczesnego państwa. Dokumentował działalność tych służb, a poprzez liczne kontakty z innymi osobami zaangażowanymi w opozycję niepodległościową jego wiedza jest bardzo obszerna. Osobiste przeżycia kandydata mogą być bardzo przydatne przy podejmowaniu niektórych decyzji przez Kolegium IPN.

Teofil Wojciechowski – zgłoszony przez senatorów: Jerzego Chróścikowskiego, Stanisława Koguta, Andrzeja Mazurkiewicza, Władysława Ortyła, Stanisława Piotrowicza, Krzysztofa Putrę, Zbigniewa Romaszewskiego.

Urodził się 28 lutego 1939 r. w Rososzycy, pow. Ostrów Wielkopolski. W 1970 r. ukończył studia historyczne na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, uzyskując tytuł magistra. Doktoryzował się w 1975 r. na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, a w 2005 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

W latach 1972 – 1977 pracował jako asystent oraz adiunkt na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. W latach 1977 – 1990 pełnił funkcję kustosza, starszego kustosza oraz kierownika działu Kultury Materialnej w Muzeum Żup Krakowskich. W latach 1990 – 1998 był burmistrzem Miasta Bochni oraz radnym Rady Miasta Bochni, a w latach 1998 – 2002 był radnym Rady Powiatu Bocheńskiego.

Od 1999 r. Pan Teofil Wojciechowski pełni funkcję członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej.

Od 1980 r. członek NSZZ „Solidarność” oraz w latach 1980 – 1981 oraz 1988 – 1990 przewodniczący Komisji Zakładowej przy Muzeum Żup Krakowskich. Za działalność opozycyjną internowany i więziony w latach 1981 – 1982.

Wśród inicjatyw społecznych kandydata należy wymienić przede wszystkim współtworzenie Tarnowskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk w 1978 r. oraz Stowarzyszenia Gmin Małopolskich w 1990 r., którego był również członkiem zarządu przez dwie kolejne kadencje w latach 1990 – 1998. Ponadto był założycielem i przewodniczącym Związku Gmin Dolnego Dorzecza Raby dla ochrony wód, gruntów i powietrza.

Zarówno wykształcenie, jak i doświadczenie zawodowe, a w szczególności dotychczasowa praca w Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej, wskazują, że Pan Teofil Wojciechowski jest dobrym kandydatem na członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej.

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
